

CARSTEN JUUL

**FOR
DINE
SYNDERS
SKYLD**

SPÆNDINGSROMAN

GYLDENDAL

PROLOG

Det Ungarske Nationalarkiv, Budapest. Maj 2022

Der gik under et minut, før Eileen Maxfield konstaterede, at hun havde fundet guld ved et sindssygt tilfælde. Og endnu nogle minutter, inden det sank ind, at nogen med fuldt overlæg måtte have placeret dokumenterne i en boks under forkert registrering i en sektion, hvor de ikke hørte hjemme. En nærliggende tanke meldte sig lige efter: at det var for at skaffe dem midlertidigt af vejen. Nogen havde planer om at vende tilbage og smugle dem ud.

Hun mærkede en berusende uro ved tanken om, at hun var snublet over en sensation, som ville give brag langt uden for akademiske kredse. Her sad hun, dr. Maxfield, ph.d., på sit tredje researcheophold i det ungarske nationalarkiv og fordybede sig i forskning om Ungarn i senmiddelalderen, og hvordan krigen mod osmannerne på nærmest moderne og forskellige strategiske måder blev brugt i kongerigets selvfremstilling.

Og så skete det uventede.

Hun havde bestilt fire bokse med dokumenter, som en af arkivets reserverede medarbejdere rullede ind sammen

med formiddagens bestillinger til de andre forskere på læsesalen. Endnu en gang havde hun vist ID og kvitteret for dokumenterne, inden hun iførte sig latexhandsker i overensstemmelse med arkivets strenge regler om håndtering af uerstattelige arkivalier. Hun lagde blok og blyanter til side og åbnede et af de bagerste chartekker med forventning om at finde korrespondancer mellem ungarske biskopper og paven. Materiale som måske højst en håndfuld forskere på verdensplan interesserede sig for. I stedet lå der breve mellem ungarske myndigheder og en lang række industrivirksomheder, mineselskaber og store landbrug. De anmodede om tvangsarbejdere. Jødiske fanger. Jødiske patienter.

Breve fra Anden Verdenskrig med stempler og segl.

Flere virksomheder eksisterede stadig, enkelte var vokset og blevet multinationale. En farmaceutisk virksomhed med navnet Farkas Pharmaceutica Kft. havde udført medicinske eksperimenter med sår og sårheling. Chartekket indeholdt også lægejournaler og guldne, kliniske fotos af hud med sår.

Maxfield bladrede i papirerne og fandt lister med navnløse personer kun identificerbare med køn, alder, højde, vægt og et nummer. Beskrivelser af kroppe tilføjet forskellige typer af sår: brandsår, sår med stik, sår efter infektioner, efter læsioner, sår efter menneskebid, hundebid.

Hun kom til at udstøde et lidt for højt støn.

Varmen steg op i hendes ansigt.

Eileen Maxfield lod blikket krybe gennem læsesalen. Ingen havde tilsyneladende bemærket hendes udbrud. Ingen løftede øjenbryn, ingen rynkede pander.

Hun skævede op til det døde øje i loftet.

Sad der mon nogen og fulgte med på overvågningen?

Omkring hende sad kun bøjede skikkelser ved læselamperne. Den klikkende fingerlyd på tastaturer. Et civiliseret host. Rullevognens hjul trængte til at blive smurt. Stille igen.

Hun tænkte på sine kolleger ved fakultetet på University of Cambridge og deres beretninger om forskere, der lod sig forføre af fristelsen og smuglede arkivalier ud, solgte dem til private samlere, nogle gange for formuer. En dybt forkastelig handling, var alle naturligvis enige om, og alligevel var der noget dragende ved det tågede forbudte. Tanken om at det lykkedes for nogle.

Maxfield var en respekteret forsker. En skamløst underbetalt akademiker. En kvinde med en dybt forgældet mand. Gæld også hun hæftede for.

De havde været nødt til at flytte fra huset i Newnham. Roveren var byttet ud med en mindre vogn. Tvillingerne var taget ud af St. Andrews College og sendt på kommunal skole.

Maxfield noterede arkivkoderne.

Hun havde enkelte gange bemærket variationer i vagternes kontroltjek ved udgangen, fordi hun nu engang lagde mærke til den slags: uregelmæssigheder, brud på rutiner.

Dem ved indgangen kendte hendes ansigt og hilste afmålt hver morgen.

Ingen tasker og frakker på læsesalen.

Men det var tilladt at medbringe en laptop.

Hvis man nu pillede elektronikken ud. Hvad kunne der så ligge i det flade hulrum?

Tyve sider? Tredive?

Løsnede man skruerne, var de lige til at dreje ud med spidsen af en papir-clips.

Og lige til at skrue i igen.

Hun kunne ikke få det ud af hovedet.

De barbariske journaler. Iskolde, kyniske breve.

Hun noterede, at Farkas Pharmaceutica Kft. havde ændret navn flere gange siden Anden Verdenskrig og nu hed Magyar Genetics. Virksomheden var succesfuld og blev jævnligt omtalt i medierne på grund af banebrydende resultater med cancertvacciner.

Eileen Maxfield vidste, at dokumenterne ikke kun havde historisk værdi. Det forekom hende indlysende, at Magyar Genetics ville betale en høj pris for at erhverve materialet.

Før nogen andre.

Men hun var ikke vant til at forhandle. Og slet ikke med flere parter på en gang.

Hun havde ingen idé om underverdenens magt.

1

København, juni 2022

En flod af cyklister strømmer gennem Nordre Frihavsgade og ud i et pludseligt bombardement af lysglimt fra biler og butiksvinduer og alt, hvad der reflekterer solen lige dér i krydset midt på gaden mellem bygningerne.

Morgenens Big Bang på Østerbro.

Eller var det et bagholdsangreb?

Maskinpistoler?

Blitzende paparazzier?

De har ligget på lur og ventet på den unge stjerneadvokat. De fik ham ikke. Han snød dem igen. Snyder dem hver gang i fantasien. Han ved godt, det er barnligt, men han kan ikke lade være med at lege med tanken om at være på flugt. Det ender altid godt.

Ren glæde fosser gennem Casper. Han kan næsten høre bruset og har lyst til at råbe og takke højere magter for denne morgen og for alt, hvad han elsker her i livet.

Kathrine.

Hun elsker også ham.

Ungerne.

De storelsker ham.

Han bor i verdens skønneste by.

København!

Også byen elsker ham, siger han til sig selv.

Han træder hårdere i pedalerne.

Alt er sprunget ud og lyser. Lyser grønt, lyser fremtidsgrønt, grønnere end grønt!

Han kan næsten ikke rumme det.

Sådan en junimorgen er der intet sted på kloden, han hellere vil være end København. De kan komme med Rom, de kan komme med Madrid, Berlin eller Paris, de kan komme med New York. Han arbejdede på den danske ambassade et semester, der sluttede, to timer før flyene fløj ind i World Trade Center og podede verden med nye varianter af ondskab. Han boede på Sullivan Street ved Washington Square på Manhattan og befandt sig i verdens centrum, og han elskede det. Og han nåede akkurat at rejse hjem, inden terroren kom til byen. Han var heldig. Heldig igen. Heldet følger ham. Problemer er noget, man løser.

Casper flyder afsted på Nihola-cyklen med rustfarvet lad foran. Den anden på tre år. Den første blev stjålet hjemme i baggården i Stockholmsgade. Portene er ellers lukket og låst døgnet rundt, børn leger på græsset mellem træerne og i sandkassen, trygt lige som i gamle dage, ingen fremmede kommer ind, og så alligevel var kædelåsen klippet over med boltsaks, lå der om morgenen, da de kom ned, sørgeligt og slattent på jorden, og ingen cykel.

De købte en ny.

Men ungerne græd, var utrøstelige. De havde døbt cyklen „Pippi“ med vandstænk fra deres vandflasker. En lille ceremoni, hvor de mimedede deres yngste fætters barnedåb i Vor Frue Kirke, præsten der skovlede det tunge, drivende dåbsvand fra døbefonten.

Men pludselig var verden hård.

Nu fandtes tyvene i virkeligheden.

„Far, hvordan ser en tyv ud?“ spurgte de.

„Hvor bor tyvene henne om dagen?“

„Hvad gør du, hvis de kommer om natten?“

Pigerne fragtes på ladet hver dag, den er uundværlig, de bruger den til indkøb og udflugter i weekenden. De kører til stranden, i skoven og rundt i byen og beundres og fotograferes af turister, en søndag af et amerikansk tv-hold, som standsede dem og bad om tilladelse til at filme: Og ville de så ikke *please* trille hen over Amalienborg Slotsplads én gang til?

Casper ved styret, pigerne på ladet, Kathrine på sin Sicilian-sunrise-røde Velorbis-cykel ved siden af.

So incredibly Danish!

En lykkelig familie i verdens lykkeligste land. Det svarede de uden tøven ja til, da journalisten spurgte. Nu var det dokumenteret og vist på CBS for millioner af amerikanske seere.

De fik sendt et link til indslaget.

„Se, piger! Det er os, der cykler der!“

I dag er det Caspers tur til at bringe og hente fra børnehaven. For lidt siden fulgte han dem op på stuen, Selma med blå, Elin med gul mini-Fjällräven på ryggen. Madpakke,

drikkedunk, ét styk legetøj, og kun ét, sådan som reglerne på stuen tillader. De er benhårde på det punkt. En regel er en regel. Børnene kan lige så godt lære det tidligt. Han vekslede nogle ord med pædagogerne og forældre til andre børn, kyssede og krammede pigerne og vinkede, hinkede baglæns hele vejen ud. Endnu en aflevering til et tolv-tal.

Selma og Elin.

Selma begynder i skole efter sommerferien, hun skal på Ingrid Jespersens, som han for lidt siden sejlede forbi på cyklen: privatskole, en af byens bedste, landets højeste karakterer. Tøserne har været skrevet op siden vuggestuen, ellers er det umuligt at få plads, men en af Caspers kolleger kender rektor og lagde et godt ord ind, så gik det i orden helt af sig selv, som alt andet ordner sig.

For enden af Nordre Frihavnsgade krydser han Strandboulevarden og når ud til Kalkbrænderihavnsgade. Himlens storsejl buler ud over Øresund, total bling-bling på vandet, som han kan skimte mellem nybyggerierne, arkitekternes hensynsløse kamp mod hinanden.

En lyseblå dag.

Byen går snart i sommerferiedvale.

Luften føles lun og tynd og er lige til at blive høj af. Næsten som at være på stoffer. Casper har prøvet det en enkelt gang. Længe siden. Han fik det tilbudt og tog imod, var ligeglad med konsekvenserne. Kun den aften.

Så ligeglad!

Han ville bare zonke totalt ud, miste kontrol, glemme. Men kun den aften. Aldrig igen.

Aldrig nogensinde.

Budapest. Aldrig mere Budapest.

Det kørte helt ud over kanten.

Men se ham nu: Casper Skak-Madsen, juniorpartner i Gersing Law. Han har lige fået møderet for Højesteret og er dermed blevet voksen, som ældre kolleger påpeger. Man har store forventninger til netop Skak-Madsen.

Vejen ligger åben i enhver forstand.

Firmaets bygning tårner sig ukøbenhavnsk op længere fremme. „En indadvendt og utilnærmelig bygning uden antydning af kontakt til sine historiske og maritime omgivelser.“ Sådan blev det toogtyve etager høje tårn beskrevet i arkitekturanmeldelsen i Politiken, og mange på kontoret var enige om, at det var „så typisk den frelste møgavis!“. Navnet ulmer øverst oppe i et bånd af orange-rød neon, aften og nat gløder det som et bål, der aldrig går ud. Gersing Law er et lille fyrstendømme ligesom andre advokatkontorer af samme størrelse. Suveræne bystater med hvert deres våbenskjold – navn, farver, logo – og alle med samme stridslystne kultur, traditioner, hierarkier, samme systemer og overordnede mål. Og i evig bagtalende konkurrence med hinanden.

Caspers fuldmægtig, Alice Andersen, har fundet på den med fyrstendømmet og kalder sammenligningen en antropologisk analogi, som forklarer alt.

„Alt?“ fnøs Casper, da hun introducerede den.

„Okay, lad mig sige det på en anden måde: Den perspektiverer vores metier, så vi ser den fra en ny vinkel, hvor alt pludselig står lysende klart,“ sagde hun halvt ironisk, halvt i alvor. Hendes signatur.

„Og hvad ser du så?“ spurgte han.